

ΙΕΡΑ
ΜΟΝΗ
ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ

ΣΥΝΤΟΜΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ

ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ Αύγουςτου τοῦ 1938, τό πλοῖο «Σάμος», πού ἐκτελοῦσε τήν ἄγωνα γραμμή Πειραιάς–Ἀλεξανδρούπολη–Καβάλα–Θεσσαλονίκη, ἔπιασε στό λιμανάκι τῆς Δάφνης, στό Ἅγιον Ὅρος. Ἀνάμεσα στούς λιγοστούς ταξιδιώτες, πού ἀποβιβάσθηκαν ἐκεῖ, ἦταν καί ὁ 18χρονος Γεώργιος Καράμπελας ἀπό τούς Κωνσταντίνους Μεσσηνίας, ὁ μετέπειτα ἀρχιμ. Χερουβείμ, κτίτορας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου.

Ὁ Γεώργιος, μονάκριβος γιός τῆς βασιανισμένης χήρας Δήμητρας (†1973), πού, δύο μόλις χρόνια μετά τόν γάμο της, ἔχασε στό μικρασιατικό μέτωπο τόν σύζυγό της Μιχάλη (†1921), φλεγόμενος ἀπό τήν ἀγάπη του γιά τόν Θεό, ἄφηνε γιά πάντα τή μητέρα καί τό σπίτι του, στόν Πειραιά, γιά νά ζήσει ὡς μοναχός στό Περιβόλι τῆς Παναγίας, «μεταξύ οὐρανοῦ καί γῆς».

Ἵστερα ἀπό μία σύντομη προσκυνηματική πε-

ριπλάνηση στ' άγιασμένα άθωνίτικα χώματα, άποφάσισε νά κοινοβιάσει στην Άγιαννανίτικη Καλύβη του Γενεσίου τής Θεοτόκου, όπου άσκήτευαν ο αύστηρός γέροντας Γρηγόριος, πρώην άξιωματικός του στρατού, ο ιερομόναχος Ίωακείμ και οι μοναχοί Στέφανος, Παΐσιος και Γρηγόριος.

Άγιαννανίτικη Καλύβη του Γενεσίου τής Θεοτόκου

Δύο χρόνια έκανε δόκιμος μοναχός ο Γεώργιος. Και τό φθινόπωρο του 1940, λίγο πρίν από τήν έκρηξη του έλληνοϊταλικού πολέμου, έκάρη μοναχός και πήρε τό όνομα Χερουβείμ.

Μά ο Θεός, όπως άποδείχθηκε, είχε άλλα σχέδια γι' αυτόν. Έτσι, τόν Οκτώβριο του 1942, όταν μία σοβαρή άσθένεια –όξεία άμυγδαλίτιδα μέ έπιπτώσεις στην καρδιά και στα νεφρά– έθεσε σε κίνδυνο τή ζωή του, ο γέροντάς του τόν έστειλε στην Άθήνα για έγχείρηση.

Ἡ ἔκρυθμη κατάσταση ἐκείνων τῶν ἐτῶν (γερμανοϊταλική κατοχή, ἑλληνική ἀντίσταση, ἐμφύλιος πόλεμος) δέν τοῦ ἐπέτρεψε νά ἐπιστρέφει στό Ὑόρος. Ἄλλωστε, στό μεταξύ, ἡ συνοδία τοῦ γέροντος Γρηγορίου δυστυχῶς εἶχε διαλυθεῖ. Ὁ π. Χερουβεῖμ, λοιπόν, ἀναγκάσθηκε νά παραμείνει προσωρινά στό πατρικό του σπίτι, στόν Πειραιά.

Ἐκεῖ συνδέθηκε πνευματικά μέ σπουδαῖα ἐκκλησιαστικά πρόσωπα τῆς ἐποχῆς καί, ὕστερα ἀπό ἐπίμονες προτροπές καί παρακλήσεις τους, χειροτονήθηκε διάκονος τῆ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ, 2 Ἀπριλίου τοῦ 1944. Ἡ χειροτονία του σέ πρεσβύτερο-ἀρχιμανδρίτη ἔγινε πολύ ἀργότερα, στίς 20 Δεκεμβρίου τοῦ 1955.

Ὁ γέροντας Χερουβεῖμ ὑπῆρξε μιὰ προσωπικότητα μέ σπάνια χαρίσματα. Μέ τῆ γαλήνια καί γλυκιά μορφή του, μέ τῆ συνετή καί ἱεροπρεπή συμπεριφορά του, μέ τόν χαριτωμένο καί μεστό λόγο του, ποτισμένα ὅλα αὐτά μέ τό ἁγιορείτικο ἄρωμα, ἄρχισε νά συγκεντρώνει γύρω του πνευματικά τέκνα.

Ἀπό τοὺς πρῶτους πού προσελκύσθησαν ἦταν οἱ θεολόγοι Κωνσταντῖνος Πουλουπάτης (μετέπειτα ἀρχιμανδρίτης Ἰγνάτιος) καί Γεώργιος Καραμαντζάνης (μετέπειτα ἀρχιμανδρίτης Ἀθηναγόρας). Καί οἱ τρεῖς μαζί τό 1947 ἀποφάσισαν νά ἰδρῦσουν στόν Πειραιά μιὰ μοναστική καί ἱεραποστολική ἀδελφότητα μέ κοινοβιακή ὀργάνωση καί σκοπὸ τῆ διακονία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος στά πλαίσια τοῦ ποιμαντικοῦ-κατηχητικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τὴν ὀνομασία τῆς ἀδελφότητος οἱ ἰδρυτὲς θέλησαν νὰ ἀναθέσουν στὸν Θεό. Ἔτσι, ἀφοῦ προσευχήθηκαν θερμά, ὁ γέροντας Χερουβεῖμ ἀνοιξε τὴν Καινὴ Διαθήκη. Ἡ ματιὰ του ἔπεσε ἀμέσως στό χωρίο: «Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Παράκλητος..., τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας...» (Ἰω. 15, 26). Τότε ὅλοι πληροφορήθη-

καν ἐσωτερικά, ὅτι θεῖο θέλημα ἦταν νὰ δοθεῖ στὴν ἀδελφότητα ἡ ὀνομασία τοῦ τρίτου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος: «Ὁ Παράκλητος».

Σύντομα ἡ νέα Ἀδελφότητα αὐξήθηκε ἀριθμητικά μέ ἱκανά στελέχη καί τό ἔργο τῆς ἀπέφερε πολλούς πνευματικούς καρπούς, κάτω ἀπό τὴν ἐμπνευσμένη καθοδήγηση τοῦ γέροντα καί τὴν εὐλογία τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἁγία Πεντηκοστή

(Εἰκόνα στό τέμπλο τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς)

Παρ' ὅλη, ὅμως, τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου πού ἐπιτελοῦσε ἡ ἀδελφότητα, ὁ γέροντας Χερουβεῖμ διατηροῦσε στὴν καρδιά του ἀνεξίτηλα χαραγμένα τά βιώματα τῆς ἀγιορείτικης μοναχικῆς ζωῆς καί ὀνειρευόταν πάντα τὴ δημιουργία ἑνός

μοναστηριού, ενός παραδοσιακού ὀρθοδόξου θεραπευτηρίου καί ἁγιαστηρίου ψυχῶν. Τόν ἱερό πόθο του ἐνέπνευσε καί στούς ἄλλους ἀδελφούς. Ἔτσι, δεκαπέντε χρόνια μετά τήν ἴδρυση τῆς ἀδελφότητος, «ὁ Θεός μέ τήν ἀγάπην Του καί τήν πολυποίκιλον σοφίαν Του», ὅπως ἔγραφε ἀργότερα ὁ ἴδιος, «χρησιμοποιοῦν διαφόρους τρόπους, ἐνίστε καί σκληρούς...», ὁδήγησε τά βήματά τους στήν ἐκπλήρωση τῆς ἐπιθυμίας τους.

Τό 1962, ὕστερα ἀπό μακρόχρονη ἔρευνα καί πολλή προσευχή, ἀγόρασαν γιά τήν ἴδρυση τῆς Μονῆς ἓνα κτήμα στή θέση Μετόχι τῆς περιοχῆς Ὠρωποῦ, κάτω ἀπό τό χωριό Μήλεσι, σέ ἀπόσταση τριῶν χιλιομέτρων ἀπό τή θάλασσα τοῦ Εὐβοϊκοῦ καί σέ ἡμερο τοπίο, ἀνάμεσα σέ κυπαρίσσια, πεῦκα καί ἐλιές. Ὁ τόπος, ὅπως φανερώνει καί ἡ ὀνομασία του, ἦταν παλαιό μοναστηριακό μετόχι, πιθανότατα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πεντέλης. Μερικά ἐρείπια, ἄλλωστε, καί ἓνας ὑδραγωγός μαρτυροῦν μέχρι σήμερα τό πέρασμα τῶν πατέρων πού ἀσκήθηκαν ἐδῶ, ἄγνωστο πότε.

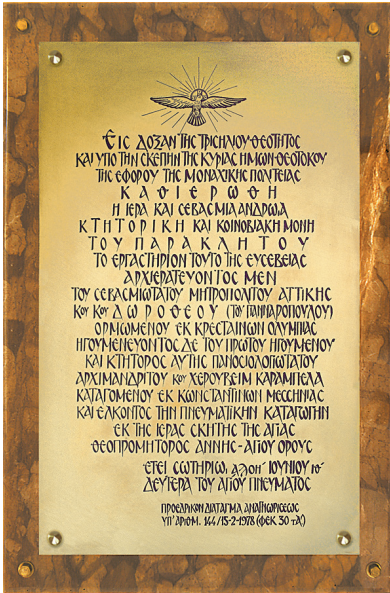
Ἡ Μονή τοῦ Παρακλήτου θεμελιώθηκε τό 1963. Στήν τελετή τοῦ ἁγιασμοῦ καί τῆς καταθέσεως τοῦ θεμελίου λίθου ἔδωσε μεγάλη ἐπισημότητα ἡ παρουσία τοῦ μητροπολίτου Ἀργολίδος (μετέπειτα Πειραιῶς) κυροῦ Χρυσοστόμου (†1977). Τό ἴδιο ἔτος συνέπεσε καί ὁ ἑορτασμός τῆς χιλιετηρίδος τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Αὐτό ἦταν μία εὐλογημένη συγκυρία γιά τό ξεκίνημα τῆς μονῆς, συγκυρία ὅχι ἄσχετη μέ τήν κατοπινή ἱστορία καί τήν πνευματική ταυτότη-

τά της. Γιά μία δεκαετία μάλιστα (1968-1978) δι-
 ετέλεσε μετόχι τῆς ἀγιορείτικης Μονῆς τοῦ Ἁγίου
 Παύλου. Τό 1978 ἀναγνωρίστηκε ἐπίσημα τόσο ἀπό

τὴν Ἐκκλησία ὡς αὐτοτε-
 λές κοινόβιο, ὑπαγόμενο
 στήν τότε Ἱερά Μητρόπο-
 λη Ἀττικῆς, ὅσο καί ἀπό
 τὴν Πολιτεία, ὡς Ν.Π.Δ.Δ.
 (Π.Δ. 144/15-2-78).

Σκοπός τῆς Μονῆς,
 σύμφωνα μέ τόν Ἑσωτερι-
 κό Κανονισμό της (ἄρθρο
 2), εἶναι «ὁ ἁγιασμός καί
 ἡ ἐν Χριστῷ τελείωσις τῶν
 ἀδελφῶν αὐτῆς μέσω τῆς
 ἀκριβοῦς μοναχικῆς πολι-
 τείας, ὅπως τὴν διέγραψαν
 οἱ Ἅγιοι Πατέρες εἰς τοὺς
 θεοπνεύστους καί αἰώνιου
 κύρους μοναστικούς κανο-
 νισμούς αὐτῶν καί κατω-

Ἀναμνηστική πλάκα
 ἀναγνωρίσεως τῆς Μονῆς

χύρωσαν ἐκκλησιαστικῶς αἱ Ἅγιοι Σύνοδοι μέ τοὺς
 θείους καί ἱερούς καί ἀμεταθέτους Κανόνες των,
 κατ' ἔμπνευσιν καί ὑπό τὴν ἐπιστασίαν τοῦ Παρα-
 κλήτου Πνεύματος, τό ὁποῖον καθοδηγεῖ τὴν Ἐκ-
 κλησίαν “εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν” (Ἰω. 16, 13)».

Ὡς πρῶτος Καθηγούμενος χειροθετήθηκε, στίς 19
 Ἰουνίου 1978, ἀπό τόν ἀείμνηστο μητροπολίτη Ἀττι-
 κῆς κυρό Δωρόθεο (†1993) ὁ κτίτωρ ἀρχιμ. Χερου-
 βείμ. Δυστυχῶς, ὅμως, τόν ἐπόμενοιο κιάλας χρόνο (22

Ἄρχιμ. Χερουβείμ

Αὐγούστου 1979) ἡ χρόνια καρδιακή ἀνεπάρκειά του τόν ὀδήγησε σέ πρόωρο θάνατο –ἦταν 59 μόλις ἑτῶν– ὕστερα ἀπό ἐγχείρηση στό Λονδίνο. Στίς 27 Αὐγούστου 1979 κηδεύθηκε καί ἐνταφιάσθηκε σέ κεντρικό σημεῖο τῆς Μονῆς, δίπλα στό σημερινό Καθολικό.

Ὅσοι γνώρισαν τόν γέροντα Χερουβείμ ἀπό κοντά, γεύθηκαν τήν

ἀπλότητα καί τήν πραότητα, τήν ἀγάπη καί τήν ταπεινοφροσύνη, τή συγκαταβατικότητα καί τή μακροθυμία του, ἀλλά καί θαύμασαν τό μοναχικό ἦθος του, τήν ἰώβεια ὑπομονή του στίς δοκιμασίες, τήν ὀξύνοια καί τή διορατικότητά του. Μέχρι τό τέλος τῆς ἐπίγειας βιοτῆς του διατήρησε τή συνείδηση τῆς ἀγιορείτικης πνευματικῆς του καταγωγῆς. Ὁ λόγος του ἀπέπνεε πάντοτε τό ἄρωμα τοῦ Περιβολιοῦ τῆς Παναγίας καί ἡ πέννα του μάς ἀποκάλυψε πολλές ἄγνωστες μορφές καί πτυχές τῆς ἀθωνικῆς πολιτείας, μέ τά ἔργα «Σύγχρονες ἀγιορείτικες μορφές» καί «Νοσταλγικές ἀναμνήσεις ἀπό τό Περιβόλι τῆς Παναγίας». Ἦθελε, ἄλλωστε, ἡ Μονή τοῦ Παρακλήτου ν' ἀκολουθεῖ τήν ἀγιορείτικη τάξη καί ν' ἀποτελεῖ ὄαση πνευματική δίπλα στήν πολυάνθρωπη “ἔρημο” τῆς Ἀθήνας, μαρτυρία Ὁρθοδοξίας καί κοι-

Ἄρχιμ. Ἰγνάτιος

νοβιακῆς μοναχικῆς ζωῆς
στή σημερινή ἑλλαδική
πρωτεύουσα.

Δεύτερος ἡγούμε-
νος, ἀπό τό 1979 ὡς τό
1980, χρημάτισε ὁ ἀρχιμ.
Ἰγνάτιος (Πουλουπάτης,
1927-1987), πρῶτος ὑπο-
τακτικός τοῦ ἀειμνήστου
κτίτορος, πού μόχθησε
μαζί του γιά τή δημιουρ-
γία τοῦ μοναστηριοῦ. Δι-
ακρινόταν γιά τή γλυκύ-
τητα τοῦ χαρακτήρος του,

τή λογιότητά του, τήν εὐρύτατη θεολογική του κα-
τάρτιση καί τήν πλούσια ἐκκλησιαστική του διακο-
νία.

Τρίτος ἡγούμενος, ἀπό
τό 1980 ὡς τό 2020, χρη-
μάτισε ὁ ἀρχιμ. Τιμόθεος
(Σακκᾶς, 1933-2020), ὁ
ὁποῖος ἀνήκε στόν κύκλο
τῶν πρώτων ὑποτακτικῶν
τοῦ ἀειμνήστου κτίτορος.
Κατά τήν τεσσαρακοντα-
ετή ἡγουμενία του ἀνα-
δείχθηκαν τά πολλά χαρί-
σματα μέ τά ὁποῖα ἦταν
προικισμένος: ὁ ἔνθεος
ζῆλος του, ἡ σύνεση καί ἡ

Ἄρχιμ. Τιμόθεος

ἀκεραιότητά του, ἡ προσήνεια καί ἡ εὐγένειά του, ἡ ἀκαταπόνητη ἐργατικότητά του, ἡ πνευματική ἀρχοντιά του, τό ἐκκλησιαστικό καί ὁμολογιακό φρόνημά του, ἡ ἐνθουσιώδης φιλοπατρία του, ἡ ἀνιδιοτέλεια καί ἡ φιλανθρωπία του. Παράλληλα μέ τά ἡγουμενικά του καθήκοντα, ἀνέπτυξε ἀξιόλογο ἱεραποστολικό ἔργο.

Τέταρτος ἡγούμενος, ἀπό τό 2020 μέχρι σήμερα, εἶναι ὁ ἀρχιμ. Μωσῆς (Λουκάς, γεν. 1954).

Ἡ ἀνοικοδόμηση τῆς Μονῆς ἔγινε σταδιακά μέ προσωπική ἐργασία καί πολλές θυσίες τῶν πατέρων. Τό σπουδαιότερο κτίσμα –κορυφαία εὐλογία τοῦ Παρακλήτου– εἶναι ὁ κεντρικός ναός (Καθολικό), πού θεμελιώθηκε τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας

Νοτιοδυτική ἀπόψη τοῦ Καθολικοῦ

τοῦ 1987, ἀποπερατώθηκε τό 1990 καί ἐγκαινιάσθηκε στίς 12-11-2000 ἀπό τόν ἀείμνηστο μητροπολίτη Ἀττικῆς κυρό Παντελεήμονα (†2014). Ὁ ναός εἶναι κλασικοῦ μοναστηριακοῦ ρυθμοῦ, ἀρχιτεκτονημένος ἀπό τόν ἀδελφό τῆς Μονῆς μακαριστό ἱερομόναχο Ρωμανό (Αλεξόπουλο) πάνω στά πρότυπα τῶν Καθολικῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους καί τῶν Μετεώρων. Περιλαμβάνει καί ἕνα παρεκκλήσιο πρός τιμήν τῶν Ἁγίων Ἀσωμάτων, στή μεσημβρινή πλευρά τῆς Λιτῆς. Οἱ φορητές εἰκόνες εἶναι φιλοτεχνημένες στό εἰκονογραφικό ἐργαστήριο τῆς Μονῆς. Τό 2002 ἄρχισε καί ἡ τοιχογράφηση τοῦ ναοῦ, ἐπίσης ἀπό ἀδελφούς τῆς Μονῆς, ἡ ὁποία καί συνεχίζεται.

Τό ἔσωτερικό τοῦ Καθολικοῦ

‘Ο Παντοκράτωρ. Τοιχογραφίες Καθολικοῦ

Τό Καθολικό ἀποτελεῖ τό ὁρατό-κτιριακό ἀλλά καί τό πνευματικό κέντρο τῆς Μονῆς. Ἐδῶ τελοῦνται καθημερινά ὅλες οἱ ἀκολουθίες (Μεσονυκτικό, Ὅρθρος, Ὑψος, Θεία Λειτουργία, Ἐσπερινός, Ἀπόδειπνο), ὁ κύκλος τῶν ὁποίων ἀρχίζει τρεῖς ὥρες μετά τά μεσάνυκτα καί κλείνει γύρω στή δύση τοῦ ἡλίου. Στίς Δεσποτικές καί Θεομητορικές ἑορτές, καθῶς καί στίς μνήμες ὀρισμένων ἀγίων, τελοῦνται ἀγρυπνίες κατὰ τό ἀγιορείτικο τυπικό.

Ἐκτός ἀπό τό Καθολικό, τό μοναστηριακό συγκρότημα περιλαμβάνει ἀκόμη α) τήν παλαιά κεντρική πτέρυγα –τό πρῶτο κτίσμα (1963)– μέ παρεκκλήσιο

Ἡ Φιάλη τῆς Μονῆς

Τό Παρεκκλήσιο τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος

τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου (πού χρησιμοποίησε ἡ ἀδελφότητα ὡς προσωρινό Καθολικό μέχρι τό 1990), παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου πρωτομάρτυρος Στεφάνου, ἀρχονταρίκι καί κελλιά μοναχῶν, β) τό παρεκκλήσιο τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος (1973), γ) τήν ἀνατολική πτέρυγα (1975), μέ κελλιά, δ) τή δυτική πτέρυγα (1981), μέ παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, βιβλιοθήκη, ξενώνα καί κελλιά, ε) τή βόρεια πτέρυγα (1988), μέ παρεκκλήσιο τοῦ Τιμίου Προδρόμου, συνοδικό, γραμματεία, εἰκονογραφικό ἐργαστήριο, ἐκδοτικό τμήμα, τράπεζα, μαγειρεῖο καί δοχεῖο, στ) τήν πτέρυγα τῶν ἐργαστηρίων (1999), ζ) τή νότια πτέρυγα (2004), μέ παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος, ἡγουμενεῖο, ἰατρεῖο, ὀδοντιατρεῖο καί γηροκομεῖο, καί η) τόν πυλώνα μέ παρεκκλήσιο τῆς Παναγίας τῆς Πορταΐτισης. Βορειοανατολικά τοῦ

Βορειοανατολική άποψη τής Μονής μέ τόν Κοιμητηριακό Ναό
μοναστηριακοῦ συγκροτήματος βρίσκεται τό κοιμη-
τήριο μέ τό παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Τιμοθέου Εὐρί-
που (2005).

Ἡ βιβλιοθήκη ἔχει 30.000 περίπου βιβλία, τόσο
ἑλληνικά ὅσο καί ξενόγλωσσα (κυρίως ἀγγλικά,
γαλλικά καί ρωσικά).

Ἡ Βιβλιοθήκη τής Μονής

Ἡ Τράπεζα τῆς Μονῆς

Οἱ κύριες ἀσχολίες τῶν ἀδελφῶν, ἐκτός ἀπό τὰ παραδοσιακά κοινοβιακά διακονήματα (ἐκκλησιαστικοῦ, τυπικάρη, ἀρχοντάρη, δοχειάρη, μαγειρίου, μάγκιπα, κηπουροῦ, δενδροκόμου, ἀμπελικοῦ κ.ἄ.), εἶναι ἡ βυζαντινὴ εἰκονογραφία καὶ οἱ ἐκδόσεις βιβλίων ὀρθοδόξου-πατερικοῦ περιεχομένου. Μέχρι σήμερα, μέ τῆ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἔχουν πραγματοποιηθεῖ ἑκατό περίπου ἐκδόσεις.

Στὴν προσπάθεια μιᾶς εὐρύτερης πνευματικῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἡ Μονὴ ἐκδίδει καὶ διανέμει δωρεάν δεκαεξασέλιδα φυλλάδια, πού περιέχουν σέ ἀπλὴ γλωσσικὴ μορφή ἐκλεκτὰ πατερικά ἀποσπάσματα καὶ ἄλλα ἐπίκαιρα κείμενα ἀπὸ τὴν ἑλληνορθόδοξη παράδοσή μας. Ἦδη ἔχουν κυκλοφορηθεῖ περίπου δέκα ἑκατομμύρια ἀντίτυπα.

Παράλληλη προσπάθεια ἔχει γίνει καὶ πρὸς ὁμοδόξους ἀδελφούς μας ἄλλων χωρῶν, κυρίως τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Πολλές χιλιάδες βιβλία καὶ φυλλάδια ἔχουν ἐκτυπωθεῖ σέ διάφορες γλώσσες καὶ διαλέκτους καὶ ἔχουν ἀποσταλεῖ δωρεάν στὴν Ρω-

σία, Ουκρανία, Γεωργία, Πολωνία, Σλοβακία, Σερβία, Ρουμανία, Βουλγαρία, Ίταλία, Τουρκία, Ίνδία κ. ἄ.

Ὁ πολύπλευρος σύνδεσμος τῆς Μονῆς μέ τό Ἅγιον Ὅρος παραμένει, ἀπό τήν ἴδρυσή της μέχρι σήμερα, στενός. Ἀπό ἀδελφούς της ἀνακαινίσθηκε καί ἐπανδρώθηκε τό ἀγιορείτικο (Λαυριωτικό) Κελλί τοῦ ὁσίου Νείλου τοῦ Μυροβλύτου.

Σύμφωνα μέ τήν ἀρχαία μοναστική, καί μάλιστα τήν ὑπερχιλιετή ἀγιορείτικη παράδοση, ἡ Μονή παραμένει ἄβατη στίς γυναῖκες.

Γιά νά ἐπισκεφθεῖ κανεῖς τή Μονή θά πάρει τήν ἐθνική ὁδὸ Ἀθηνῶν–Λαμίας (Ε75) καί στό 43ο χιλιόμετρο θά βγεῖ στήν Ὑεξοδο Μαλακάσας (Ἑξοδος Α5). Θά μπεῖ στόν κυκλικό κόμβο καί θά πάρει τήν Λεωφ. Ἀθηνῶν–Ὠρωποῦ (79) μέ κατεύθυνση πρός Ὠρωπό. Μόλις περάσει τό χωριό Μήλεσι, σέ δύο χιλιόμετρα περίπου, θά συναντήσῃ στή δεξιὰ πλευρά τοῦ δρόμου μιά σειρά ἀπό κυπαρίσσια, ὅπου καί τό προσκυνητάρι τῆς πύλης τῆς Μονῆς.

Ἡ Μονή δέχεται καθ' ὅλη τή διάρκεια τῆς ἡμέρας, ἐκτός ἀπό τίς 12.00 - 3.30 μ.μ., καί κλείνει μέ τή δύση τοῦ ἡλίου.

Ἡ πανήγυρη τῆς Μονῆς τελεῖται τή Δευτέρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἰστοσελίδα τῆς Μονῆς:

<https://www.imparaklitou.gr/index.php/el/#>

Διαδικτυακή τοποθεσία:

<https://maps.app.goo.gl/3TZhRpy3peSGj5vL7>

Ταχυδρομική διεύθυνση: Ἱερά Μονή Παρακλήτου
190 15 Ὠρωπός Ἀττικῆς / Τηλ.: 22950-32475

